

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

DECYZJA WSPÓLNEGO KOMITETU WETERYNARYJNEGO NR 1/2013 USTANOWIONEGO NA MOCY UMOWY MIĘDZY WSPÓLNOTĄ EUROPEJSKĄ A KONFEDERACJĄ SZWAJCARSKĄ DOTYCZĄCEJ HANDLU PRODUKTAMI ROLNYMI

z dnia 22 lutego 2013 r.

w sprawie zmiany dodatków 1, 2, 3, 5, 6 oraz 10 do załącznika 11 do umowy

(2013/479/UE)

WSPÓLNY KOMITET WETERYNARYJNY,

uwzględniając Umowę między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącą handlu produktami rolnymi, w szczególności art. 19 ust. 3 załącznika 11 do umowy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotycząca handlu produktami rolnymi⁽¹⁾ (zwana dalej „umową rolną”) weszła w życie z dniem 1 czerwca 2002 r.
- (2) Zgodnie z art. 19 ust. 1 załącznika 11 do umowy rolnej Wspólny Komitet Weterynaryjny, ustanowiony na mocy umowy rolnej (zwany dalej „Wspólnym Komitetem Weterynaryjnym”) jest odpowiedzialny za rozpatrywanie wszelkich kwestii związanych z tym załącznikiem, jego wdrażanie oraz wykonywanie zadań przewidzianych w tym artykule. Zgodnie z art. 19 ust. 3 tego załącznika Wspólny Komitet Weterynaryjny jest upoważniony do wprowadzania zmian w dodatkach do załącznika 11, szczególnie w celu ich dostosowania i aktualizacji.
- (3) Decyzją nr 2/2003 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego⁽²⁾ po raz pierwszy wprowadzono zmiany do dodatków 1, 2, 3, 4, 5, 6 oraz 11 do załącznika 11 do umowy rolnej.
- (4) Decyzją nr 1/2010 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego⁽³⁾ ostatnio wprowadzono zmiany do dodatków 1, 2, 5, 6, 10 oraz 11 do załącznika 11 do umowy rolnej.
- (5) Od ostatniej zmiany dodatków 1, 2, 3, 5, 6 oraz 10 do załącznika 11 do umowy rolnej na mocy decyzji nr 1/2010 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, zmieniono szereg przepisów ustawodawczych Unii Europejskiej i Szwajcarii. Zmiany wprowadzono w szczególności w ustawodawstwie Unii Europejskiej dotyczącym produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi.
- (6) Ustawodawstwo Unii Europejskiej dotyczące ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania zostało zmienione, a rozporządzenie Rady (WE) nr 1099/2009 z dnia 24 września 2009 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania⁽⁴⁾ weszło w życie w dniu 8 grudnia 2009 r. i ma być stosowane od dnia 1 stycznia 2013 r. W przypadku produktów pochodzenia zwierzęcego wywożonych do Unii Europejskiej państwa trzecie mają spełniać wymogi co najmniej równoważne z wymogami zawartymi w tym rozporządzeniu. Szwajcaria przyjęła przepisy równoważne z przepisami Unii Europejskiej.
- (7) Do celów zaświadczenia, że produkty szwajcarskie spełniają, w odniesieniu do ochrony zwierząt w czasie uboju, wymogi co najmniej równoważne wymogom określonym w rozporządzeniu (WE) nr 1099/2009, niezbędne byłoby ponowne wprowadzenie świadectw między dniem 1 stycznia 2013 r., a wejściem w życie niniejszej decyzji. Takie ponowne wprowadzenie świadectw spowodowałoby niewspółmierne obciążenie administracyjne. W niniejszej decyzji należy zatem przewidzieć jej stosowanie z mocą wsteczną ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2013 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 30.4.2002, s. 132.

⁽²⁾ Decyzja nr 2/2003 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego na mocy Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej handlu produktami rolnymi z dnia 25 listopada 2003 r. w sprawie zmiany dodatków 1, 2, 3, 4, 5, 6 oraz 11 do załącznika 11 do umowy (2004/78/WE) (Dz.U. L 23 z 28.1.2004, s. 27).

⁽³⁾ Decyzja nr 1/2010 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego na mocy Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej handlu produktami rolnymi z dnia 1 grudnia 2010 r. w sprawie zmiany dodatków 1, 2, 5, 6, 10 oraz 11 do załącznika 11 do umowy (Dz.U. L 338 z 22.12.2010, s. 50).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 303 z 18.11.2009, s. 1.

- (8) Niniejsza decyzja powinna wejść w życie z dniem jej przyjęcia.
- (9) Należy odpowiednio zmienić dodatki 1, 2, 3, 5, 6 oraz 10 do załącznika 11 do umowy rolnej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Dodatki 1, 2, 3, 5, 6 oraz 10 do załącznika 11 do umowy rolnej zostają zmienione zgodnie z załącznikami I–VI do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję, sporządzoną w dwóch egzemplarzach, podpisują współprzewodniczący lub inne osoby upoważnione do działania w imieniu stron umowy rolnej.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Niniejszą decyzję stosuje się z mocą wsteczną ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2013 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 lutego 2013 r.

W imieniu Konfederacji Szwajcarskiej

Hans WYSS

Szef delegacji

W imieniu Rady Unii Europejskiej

Lorenzo TERZI

Szef delegacji

ZAŁĄCZNIK I

I. W dodatku 1 do załącznika 11 do umowy rolnej, sekcja II. Klasyczny pomór świń otrzymuje brzmienie:

„II. Klasyczny pomór świń

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń (Dz.U. L 316 z 1.12.2001, s. 5).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40), w szczególności jej artykuły 1, 1a i 9a (środki przeciwko wysoce zakaźnym chorobom epizootycznym, cele zwalczania) i 57 (techniczne przepisy wykonawcze, współpraca międzynarodowa); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 2 (wysoce zakaźne choroby epizootyczne), 40–47 (usuwanie i wykorzystywanie odpadów), 49 (manipulowanie mikroorganizmami patogennymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), 77–98 (wspólne przepisy dotyczące wysoce zakaźnych chorób epizootycznych), 116–121 (stwierdzenie pomoru świń podczas uboju, specyficzne środki dotyczące walki z klasycznym pomorem świń); 3. Rozporządzenie z dnia 14 czerwca 1999 r. o organizacji Federalnego Departamentu Gospodarki (Org DFE; RS 172.216.1), w szczególności jego art. 8 (laboratorium referencyjne); 4. Rozporządzenie z dnia 25 maja 2011 r. dotyczące eliminacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA; RS 916.441.22).

B. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

1. Komisja i Federalny Urząd Weterynaryjny zgłaszają wzajemnie zamiar zastosowania szczepienia interwencyjnego. Konsultacje odbywają się w jak najkrótszym terminie w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.
2. W razie konieczności i zgodnie z art. 117 ust. 5 rozporządzenia o epizootiach Federalny Urząd Weterynaryjny wyda przepisy wykonawcze o charakterze technicznym dotyczące znakowania i przetwarzania mięsa pochodzącego ze stref ochronnych i nadzorowanych.
3. Zgodnie z art. 121 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem usunięcia klasycznego pomoru świń u zdziczałych świń zgodnie z art. 15 i 16 dyrektywy 2001/89/WE.
4. Zgodnie z art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem awaryjnym, który opublikowany jest na stronie internetowej Federalnego Urzędu Weterynaryjnego.
5. Przeprowadzanie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 21 dyrektywy 2001/89/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.
6. W razie konieczności, zgodnie z art. 89 ust. 2 rozporządzenia o epizootiach, Federalny Urząd Weterynaryjny wyda przepisy wykonawcze o charakterze technicznym w zakresie kontroli serologicznej świń w obszarach objętych ochroną i nadzorem zgodnie z rozdziałem IV załącznika do decyzji 2002/106/WE (**).
7. Wspólnym laboratorium referencyjnym dla klasycznego pomoru świń jest: Institut für Virologie der Tierärztlichen Hochschule Hannover, 15 Bünteweg 17, D-30559, Hannover, Niemcy. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium określono w załączniku IV do dyrektywy 2001/89/WE.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.

(**) Decyzja Komisji 2002/106/WE z dnia 1 lutego 2002 r. zatwierdzająca Podręcznik diagnostyczny ustanawiający procedury diagnostyczne, metody pobierania próbek oraz kryteria oceny wyników badań laboratoryjnych w celu potwierdzenia klasycznego pomoru świń (Dz.U. L 39 z 9.2.2002, s. 71)."

II. W dodatku 1 do załącznika 11 do umowy rolnej, sekcja III. Afrykański pomór świń otrzymuje brzmienie:

„III. Afrykański pomór świń

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2002/60/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiająca przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniająca dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń (Dz.U. L 192 z 20.7.2002, s. 27).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40), w szczególności jej artykuły 1, 1a i 9a (środki przeciwko wysoce zakaźnym chorobom epizootycznym, cele zwalczania) oraz 57 (techniczne przepisy wykonawcze, współpraca międzynarodowa); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 2 (wysoce zakaźne choroby epizootyczne), 40–47 (usuwanie i wykorzystywanie odpadów), 49 (manipulowanie mikroorganizmami patogennymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), 77–98 (wspólne przepisy dotyczące wysoce zakaźnych chorób epizootycznych), 116–121 (stwierdzenie pomoru świń podczas uboju, specyficzne środki dotyczące walki z klasycznym pomorem świń); 3. Rozporządzenie z dnia 14 czerwca 1999 r. o organizacji Federalnego Departamentu Gospodarki (Org DFE; RS 172.216.1), w szczególności jego art. 8 (laboratorium referencyjne); 4. Rozporządzenie z dnia 25 maja 2011 r. dotyczące eliminacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA; RS 916.441.22).

B. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

1. Laboratorium referencyjnym Unii Europejskiej dla afrykańskiego pomoru świń jest: *Centro de Investigación en Sanidad Animal*, 28130 Valdeolmos, Madryt, Hiszpania. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium określono w załączniku V do dyrektywy 2002/60/WE.
2. Zgodnie z art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem awaryjnym, który opublikowany jest na stronie internetowej Federalnego Urzędu Weterynaryjnego.
3. W razie konieczności, zgodnie z art. 89 ust. 2 rozporządzenia o epizootiach, Federalny Urząd Weterynaryjny wyda przepisy wykonawcze o charakterze technicznym w zakresie przepisów diagnostycznych związanych z afrykańskim pomorem świń zgodnie z przepisami decyzji 2003/422/WE (**).
4. Przeprowadzanie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 20 dyrektywy 2002/60/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.

(**) Decyzja Komisji 2003/422/WE z dnia 26 maja 2003 r. zatwierdzająca podręcznik diagnostyczny dotyczący afrykańskiego pomoru świń (Dz.U. L 143 z 11.6.2003, s. 35)."

III. W dodatku 1 do załącznika 11 do umowy rolnej, sekcja VI. Rzekomy pomór drobiu otrzymuje brzmienie:

„VI. Rzekomy pomór drobiu

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu (Dz.U. L 260 z 5.9.1992, s. 1).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40), w szczególności jej artykuły 1, 1a, 9a (środki przeciwko wysoce zakaźnym chorobom epizootycznym, cele zwalczania) i 57 (techniczne przepisy wykonawcze, współpraca międzynarodowa);

Unia Europejska	Szwajcaria
	2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (LFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 2 (wysoce zakaźne choroby epizootyczne), 40–47 (usuwanie i wykorzystywanie odpadów), 49 (manipulacja mikroorganizmami patogennymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), 77–98 (wspólne przepisy dotyczące wysoce zakaźnych chorób epizootycznych), 122–125 (specyficzne środki dotyczące rzekomego pomoru drobiu); 3. Rozporządzenie z dnia 14 czerwca 1999 r. o organizacji Federalnego Departamentu Gospodarki (Org DFE; RS 172.216.1), w szczególności jego art. 8 (laboratorium referencyjne); 4. Instrukcja (dyrektywa techniczna) Federalnego Urzędu Weterynaryjnego z dnia 20 czerwca 1989 r. dotycząca zwalczania paramyksowirusy gołębi (Biuletyn FUW 90(13) s. 113 (szczepienie itd.)); 5. Rozporządzenie z dnia 25 maja 2011 r. dotyczące eliminacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA; RS 916.441.22).

B. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

1. Laboratorium referencyjnym Unii Europejskiej dla rzekomego pomoru drobiu jest: *Central Veterinary Laboratory, New Haw, Weybridge, Surrey KT15 3NB, Zjednoczone Królestwo*. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium określono w załączniku V do dyrektywy 92/66/EWG.
2. Zgodnie z art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem na wypadek sytuacji kryzysowych, który opublikowany jest na stronie internetowej Federalnego Urzędu Weterynaryjnego.
3. Informacje podane w art. 17 i 19 dyrektywy 92/66/EWG podlegają kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.
4. Przeprowadzanie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 22 dyrektywy 92/66/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.”.

- IV. W dodatku 1 do załącznika 11 do umowy rolnej, sekcja VIII. Pasażowalne encefalopatie gąbczaste otrzymuje brzmienie:

„VIII. Pasażowalne encefalopatie gąbczaste

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1).	1. Rozporządzenie z dnia 23 kwietnia 2008 r. o ochronie zwierząt (OPAn; RS 455.1), w szczególności jego art. 184 (sposoby oguszania); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE; RS 916.443.10); 3. Ustawa z dnia 9 października 1992 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (LDAI; RS 817.0), a w szczególności jej artykuły 24 (inspekcja i pobieranie próbek) i 40 (kontrola środków spożywczych); 4. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. DFI o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (RS 817.022.108), a w szczególności jego art. 4 i 7 (części tuszy, których używanie jest zabronione);

Unia Europejska	Szwajcaria
	<p>5. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 6 (definicje i skróty), 36 (zaświadczenie sanitarne), 61 (obowiązek ogłoszenia), 130 (nadzór nad pogłowiem szwajcarskim), 175–181 (pasażowalne encefalopatie gąbczaste), 297 (wykonanie w kraju), 301 (zadania kantonalnego weterynarza), 303 (szkolenie i doskonalenie zawodowe urzędowych weterynarzy) oraz 312 (laboratoria diagnostyczne);</p> <p>6. Rozporządzenie z dnia 10 czerwca 1999 r. o Księdze produktów do żywienia zwierząt (OLALA; RS 916.307.1), w szczególności jego art. 28 (transport produktów przeznaczonych dla zwierząt użytkowych), załącznik 1, część 9 (produkty ze zwierząt lądowych), część 10 (ryby, inne zwierzęta morskie, pochodzące z nich produkty i produkty uboczne) i załącznik 4 (wykaz zakazanych substancji);</p> <p>7. Rozporządzenie z dnia 25 maja 2011 r. dotyczące eliminacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA; RS 916.441.22).</p>

B. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

1. Laboratorium referencyjnym Unii Europejskiej dla pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE) jest: *The Veterinary Laboratories Agency*, Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey KT15 3NB, Zjednoczone Królestwo. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium określono w rozdziale B załącznika X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

2. Zgodnie z art. 57 ustawy o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem na wypadek sytuacji kryzysowych dotyczącym realizacji środków zwalczania TSE.

3. Zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 w państwach członkowskich Unii Europejskiej każde zwierzę podejrzane o zarażenie pasażowalną encefalopatią gąbczastą podlega urzędowemu ograniczeniu przemieszczania w czasie oczekiwania na wyniki badania klinicznego i epidemiologicznego przeprowadzanego przez właściwy organ lub zabiciu w celu zbadania w laboratorium pod urzędową kontrolą.

Zgodnie z art. 179b i 180a rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria wprowadza zakaz uboju zwierząt podejrzanych o zarażenie TSE. Zwierzęta podejrzane o zakażenie powinny być uśmiercone bez wycieku krwi i spalone a ich mózg zbadany w szwajcarskim laboratorium referencyjnym dla TSE.

Zgodnie z art. 10 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dokonuje rejestracji pogłowia bydła przy pomocy stałego systemu identyfikacji umożliwiającego odnalezienie ich matki i ich pierwotnego stada oraz stwierdzenie, czy nie są potomstwem samic podejrzanych o zarażenie lub krów dotkniętych gąbczastą encefalopatią bydła.

Zgodnie z art. 179c rozporządzenia o epizootiach najpóźniej na końcu fazy produkcji Szwajcaria dokonuje uboju zwierząt zarażonych BSE, wszystkich zwierząt należących do gatunków bydła urodzonych w okresie jednego roku przed lub po urodzeniu zarażonego zwierzęcia, i które w tym okresie należały do stada, a także bezpośredniego potomstwa zarażonych krów narodzonego w okresie dwóch lat przed diagnozą.

4. Zgodnie z art. 180b rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dokonuje uboju zwierząt dotkniętych trzęsawką, ich matek, ich zarażonego bezpośredniego potomstwa oraz wszystkich innych owiec i kóz należących do stada z wyjątkiem:

— owiec posiadających co najmniej 1 allel ARR i nieposiadających żadnego allela VRQ, oraz

— zwierząt w wieku poniżej 2 miesięcy, przeznaczonych wyłącznie na ubój. Głowa i narządy jamy brzusznej tych zwierząt są usuwane zgodnie z przepisami rozporządzenia dotyczącego usuwania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA).

W drodze wyjątku, w przypadku ras o niewielkiej liczebności, można odstąpić od wybicia stada. W takim przypadku stado zostaje poddane urzędowemu nadzorowi weterynaryjnemu przez okres 2 lat, podczas którego dokonuje się badania klinicznego zwierząt z tego stada 2 razy w roku. Jeżeli w tym okresie zwierzęta zostaną przeznaczone do wybicia, ich głowy włącznie z migdałami będą przedmiotem analizy w szwajcarskim laboratorium referencyjnym dla TSE.

Środki te podlegają przeglądowi w zależności od wyników monitorowania sanitarnego zwierząt. W szczególności okres monitorowania zostaje przedłużony w razie wykrycia nowego przypadku choroby w obrębie stada.

W razie stwierdzenia BSE u owcy lub kozy Szwajcaria zobowiązuje się do wprowadzenia środków przewidzianych w załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

5. Zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 państwa członkowskie Unii Europejskiej zabraniają używania przetworzonych białek zwierzęcych w żywieniu zwierząt hodowlanych utrzymywanych, tuczonych lub hodowlanych do produkcji środków spożywczych. Państwa członkowskie Unii Europejskiej wprowadziły całkowity zakaz używania białek pochodzących od zwierząt w żywieniu przeżuwaczy.

Zgodnie z art. 27 rozporządzenia dotyczącego eliminacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA) Szwajcaria wprowadziła całkowity zakaz używania białek zwierzęcych w żywieniu zwierząt hodowlanych.

6. Zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 i rozdziałem A załącznika III do wspomnianego rozporządzenia państwa członkowskie Unii Europejskiej wdrażają roczny program monitoringu BSE. Plan ten zakłada stosowanie szybkiego testu BSE w odniesieniu do bydła w wieku ponad 24 miesięcy poddanego ubojowi w trybie nagłym, padłego w gospodarstwie lub u którego wykryto chorobę podczas inspekcji *ante mortem* oraz w odniesieniu do wszystkich zwierząt w wieku ponad 30 miesięcy poddanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi.

Szybkie testy BSE stosowane w Szwajcarii są wymienione w rozdziale C załącznika X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

Zgodnie z art. 179 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria obowiązkowo dokonuje szybkiego testu BSE w odniesieniu do bydła w wieku ponad 30 miesięcy poddanego ubojowi w trybie nagłym, padłego w gospodarstwie lub u którego wykryto chorobę podczas inspekcji *ante mortem* oraz w odniesieniu do próby bydła w wieku ponad 30 miesięcy poddanego ubojowi w celu spożycia przez ludzi.

7. Zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 i rozdziałem A załącznika III do wspomnianego rozporządzenia państwa członkowskie Unii Europejskiej wdrażają roczny program monitorowania trzęsawki.

Zgodnie z przepisami art. 177 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria wdrożyła program monitorowania TSE u owiec i kóz w wieku ponad 12 miesięcy. Zwierzęta poddane ubojowi w trybie nagłym, padłe w gospodarstwie lub u których wykryto chorobę podczas inspekcji *ante mortem* oraz zwierzęta poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi zostały zbadane w okresie od czerwca 2004 r. do lipca 2005 r. Wynik badania wszystkich próbek okazał się negatywny w odniesieniu do BSE; monitorowanie w oparciu o pobrane próbki zwierząt podejrzanych o zakażenie, zwierząt poddanych ubojowi w trybie nagłym oraz zwierząt, które padły w gospodarstwie jest kontynuowane.

Uznanie podobieństwa przepisów prawnych dotyczących monitorowania TSE u owiec i kóz będzie rozpatrywane w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

8. Informacje przewidziane w art. 6 i w rozdziale B załącznika III oraz w załączniku IV (3.III) do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 podlegają kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.
9. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 21 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

C. INFORMACJE UZUPEŁNIAJĄCE

1. Od dnia 1 stycznia 2003 r. i zgodnie z rozporządzeniem z dnia 10 listopada 2004 r. dotyczącym przyznawania środków w celu pokrycia kosztów usunięcia produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (RS 916.407) Szwajcaria wdrożyła system zachęty finansowej na rzecz gospodarstw, w których rodzi się bydło i ubojni, w których jest ono zabijane, o ile przestrzega się w nich procedur zgłaszania przemieszczania zwierząt przewidzianych przez obowiązujące przepisy.
2. Zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 i pkt 1 załącznika XI do wspomnianego rozporządzenia państwa członkowskie Unii Europejskiej usuwają i niszczą materiały szczególnego ryzyka (MRS).

Na liście MRS usuwanych u bydła znajdują się: czaszka, z wyłączeniem żuchwy, w tym mózgowie i oczy, jak również rdzeń kręgowy bydła w wieku ponad dwunastu miesięcy; kręgosłup z wyłączeniem odcinka kręgowego ogona, wyrostków kolczystych i poprzecznych kręgu odcinka szyjnego, odcinka piersiowego i lędźwiowego oraz środkowego grzebienia krzyżowego wraz ze skrzydłami kości, ale włączając zwoje korzonków grzbietowych i rdzeń kręgowy bydła w wieku powyżej dwudziestu czterech miesięcy, migdałki, jelita od dwunastnicy do odbytnicy oraz krezkę bydła w każdym wieku.

Na liście MRS usuwanych u owiec i kóz znajdują się: czaszka, w tym mózgowie i oczy, migdałki i rdzeń kręgowy owiec i kóz w wieku ponad dwunastu miesięcy lub u których wyróżnił się stały siekacz, jak również śledziona i jelito kręte owiec i kóz w każdym wieku.

Zgodnie z art. 179d rozporządzenia o epizootiach i art. 4 rozporządzenia o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego Szwajcaria wdrożyła politykę wycofywania MRS z łańcuchów paszowego i żywnościowego. Na liście MRS usuwanych u bydła znajdują się w szczególności: kręgosłup zwierząt w wieku ponad 30 miesięcy, migdałki, jelita od dwunastnicy do odbytnicy oraz krezka zwierząt w każdym wieku.

Zgodnie z art. 180c rozporządzenia o epizootiach i art. 4 rozporządzenia o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego Szwajcaria wdrożyła politykę wycofywania MRS z łańcuchów paszowego i żywnościowego. Na liście MRS usuwanych u owiec i kóz znajdują się przede wszystkim: mózg niewyjęty z czaszki, rdzeń kręgowy z oponą twardą (*dura mater*) i migdałki zwierząt w wieku ponad 12 miesięcy lub u których wyróżnił się stały siekacz, śledziona i jelito kręte zwierząt w każdym wieku.

3. Rozporządzenie (WE) nr 1069/2009 (***) i rozporządzenie (UE) nr 142/2011 (***) określają przepisy sanitarne, które należy stosować do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 22 rozporządzenia dotyczącego usuwania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego Szwajcaria spala produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego kategorii 1, łącznie z materiałami szczególnego ryzyka oraz zwierzętami, które padły w gospodarstwie.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1).

(***) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 142/2011 z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy (Dz.U. L 54 z 26.2.2011, s. 1)."

ZAŁĄCZNIK II

Dodatek 2 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„Dodatek 2

ZDROWIE ZWIERZĄT: WYMIANA I WPROWADZANIE DO OBROTU

I. Bydło i trzoda chlewna

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
<p>Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. 121 z 29.7.1964, s. 1977/64).</p>	<p>1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), a w szczególności jego artykuły 27–31 (targi, wystawy), 34–37 (handel), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), 116–121 (afrykański pomór świń), 135–141 (choroba Aujeszkyego), 150–157 (bruceloza bydła), 158–165 (gruźlica), 166–169 (enzootyczna białaczka bydła), 170–174 (IBR/IPV), 175–195 (encefalopatie gąbczaste), 186–189 (zakaźne zapalenie dróg rodných bydła), 207–211 (bruceloza świń), 297 (zatwierdzanie targów, miejsc gromadzenia, ośrodki dezynfekcji);</p> <p>2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE); 916.443.10).</p>

B. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

1. Zgodnie z art. 297 akapit pierwszy rozporządzenia o epizootiach Federalny Urząd Weterynaryjny przystępuje do zatwierdzania miejsc gromadzenia zdefiniowanych w art. 2 dyrektywy 64/432/EWG. Do celów stosowania niniejszego załącznika, zgodnie z przepisami art. 11, 12 i 13 dyrektywy 64/432/EWG, Szwajcaria ustanawia listę zatwierdzonych miejsc gromadzenia, przewoźników oraz podmiotów handlowych.
2. Informacje przewidziane w art. 11 ust. 3 dyrektywy 64/432/EWG pozostają w gestii Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.
3. Do celów stosowania niniejszego załącznika uznaje się, iż Szwajcaria spełnia warunki przewidziane w pkt 7 części II, załącznika A do dyrektywy 64/432/EWG w odniesieniu do brucelozy bydła. W celu utrzymania statusu pogłowa bydła oficjalnie wolnego od brucelozy, Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:
 - a) informacja o każdym zwierzęciu z gatunku bydła podejrzanym o to, iż jest zarażone brucelozą, musi zostać przekazana właściwym organom, a zwierzę poddane oficjalnym testom wykrywającym brucelozę składającym się co najmniej z dwóch testów serologicznych z ustaleniem uzupełnienia, a także badaniu mikrobiologicznemu próbek pobranych w przypadku poronień;
 - b) w okresie podejrzenia, który trwa aż do uzyskania negatywnego wyniku badań przewidzianych w lit. a), zawieszają się status bydła oficjalnie wolnego od brucelozy dla całego pogłowa, do którego należy podejrzaną zwierzę (lub zwierzęta) z odnośnego gatunku bydła.

Szczegółowe informacje dotyczące zakażonych stad przekazywane są wraz z raportem epidemiologicznym Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu. Jeżeli Szwajcaria nie wypełnia już któregośkolwiek z warunków przewidzianych w pkt 7 części II załącznika A do dyrektywy 64/432/EWG Federalny Urząd Weterynaryjny bezzwłocznie powiadamia o tym Komisję. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatruje sytuację w celu przeglądu przepisów niniejszego ustępu.

4. Do celów stosowania niniejszego załącznika uznaje się, iż Szwajcaria spełnia warunki przewidziane w pkt 4 części I załącznika A do dyrektywy 64/432/EWG w odniesieniu do gruźlicy bydła. W celu utrzymania statusu pogłowa bydła oficjalnie wolnego od gruźlicy, Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:
 - a) wprowadza się system identyfikacyjny umożliwiający ustalenie stada pochodzenia każdej sztuki bydła;
 - b) każde zabite zwierzę musi zostać poddane kontroli *post mortem*, której dokonuje urzędowy weterynarz;

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.

- c) każde podejrzenie o gruźlicę dotyczące zwierzęcia żywego, martwego lub poddanego ubojowi musi być zgłaszane właściwym organom;
- d) w każdym przypadku właściwe organy przystępują do koniecznych badań, aby potwierdzić lub wykluczyć podejrzenie, łącznie z dotarciem do stad pochodzenia i stad przejściowych. Jeżeli podczas sekcji zwłok lub w czasie uboju zostaną wykryte budzące podejrzenie o gruźlicę zmiany chorobowe, właściwe organy poddają te zmiany badaniom laboratoryjnym;
- e) dla stad pochodzenia i stad przejściowych podejrzanych o infekcję zawieszony zostaje status oficjalnie wolnych od gruźlicy, a zawieszenie utrzymane do czasu, gdy badania kliniczne lub laboratoryjne lub testy tuberkulinowe wykluczą istnienie gruźlicy bydła;
- f) jeżeli testy tuberkulinowe, badania kliniczne lub laboratoryjne potwierdzą podejrzenie o gruźlicę, stadom pochodzenia i stadom przejściowym wycofuje się status pogłowia oficjalnie wolnego od gruźlicy;
- g) status pogłowia oficjalnie wolnego od gruźlicy nie jest ustanowiony dopóki wszystkie zwierzęta podejrzane o zainfekowanie nie zostaną wyeliminowane ze stada; pomieszczenia i sprzęt zdezynfekowane; oraz, zgodnie z załącznikiem B do dyrektywy 64/432/EWG, dopóki wszystkie pozostałe zwierzęta w wieku powyżej sześciu tygodni nie zostaną poddane z wynikiem negatywnym co najmniej dwóm oficjalnym tuberkulinizacjom śródskórnym, przy czym pierwsza powinna zostać dokonana co najmniej sześć miesięcy po opuszczeniu stada przez zainfekowane zwierzę, zaś druga co najmniej sześć miesięcy po pierwszej.

Szczegółowe informacje dotyczące zakażonych stad wraz z raportem epidemiologicznym są przekazywane Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu. Jeżeli Szwajcaria nie wypełnia już któregośkolwiek z warunków przewidzianych w akapicie 1 pkt 4 części I załącznika A do dyrektywy 64/432/EWG Federalny Urząd Weterynaryjny bezzwłocznie powiadamia o tym Komisję. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatruje sytuację w celu przeglądu przepisów niniejszego punktu.

5. Do celów stosowania niniejszego załącznika uznaje się, iż Szwajcaria spełnia warunki przewidziane w części F rozdziału I załącznika D do dyrektywy 64/432/EWG w odniesieniu do enzootycznej białaczki bydła. W celu utrzymania statusu pogłowia bydła oficjalnie wolnego od enzootycznej białaczki bydła, Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:

- a) szwajcarskie pogłowie jest nadzorowane za pomocą kontroli wrywkowej. Zakres próbek zostaje określony w taki sposób, by z prawdopodobieństwem 99 % móc stwierdzić, że mniej niż 0,2 % pogłowia jest zarażone enzootyczną białaczką bydła;
- b) każde zabite zwierzę musi zostać poddane kontroli *post mortem*, której dokonuje urzędowy weterynarz;
- c) każde podejrzenie o zakażenie podczas badania klinicznego, sekcji zwłok czy kontroli mięsa musi być przedmiotem zgłoszenia właściwym organom;
- d) w razie podejrzenia lub stwierdzenia enzootycznej białaczki bydła, stado, którego to dotyczy, traci aż do uchylenia okresu izolacji status oficjalnie wolnego od tej choroby;
- e) okres izolacji zostaje uchylony, jeżeli po wyeliminowaniu zakażonych zwierząt, a także, w odpowiednich przypadkach, ich cieląt dwa badania serologiczne przeprowadzone w odstępie co najmniej 90 dni dały wynik negatywny.

Jeżeli enzootyczna białaczka bydła zostanie stwierdzona u 0,2 % pogłowia, Federalny Urząd Weterynaryjny bezzwłocznie informuje o tym Komisję. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatruje sytuację w celu przeglądu przepisów niniejszego ustępu.

6. Do celów stosowania niniejszego załącznika uznaje się, że Szwajcaria jest oficjalnie wolna od zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy u bydła. W celu utrzymania tego statusu Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:

- a) szwajcarskie pogłowie jest nadzorowane za pomocą kontroli wrywkowej. Zakres próbek zostaje określony w taki sposób, by z prawdopodobieństwem 99 % móc stwierdzić, że mniej niż 0,2 % stad jest zarażonych przez zakaźne zapalenie nosa i tchawicy u bydła;
- b) hodowlane byki w wieku powyżej 24 miesięcy muszą co roku być poddawane badaniu serologicznemu;
- c) informacja o każdym podejrzanym przypadku winna być zgłaszana właściwym organom, a zwierzę podejrzane o zakażenie należy poddać oficjalnym testom wykrywającym zakaźne zapalenie nosa i tchawicy u bydła, na które składają się próby wirologiczne lub serologiczne;

- d) w razie podejrzenia lub stwierdzenia zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy u bydła, stado, którego to dotyczy, traci aż do uchylenia okresu izolacji status oficjalnie wolnego od tej choroby;
- e) okres izolacji zostaje uchylony, jeżeli badanie serologiczne dokonane najwcześniej 30 dni po wyeliminowaniu zarażonych zwierząt, przyniosło wynik negatywny.

W związku z uznaniem statusu Szwajcarii, przepisy decyzji 2004/558/WE ⁽¹⁾* stosuje się odpowiednio.

Federalny Urząd Weterynaryjny bezzwłocznie informuje Komisję o wszelkich zmianach warunków mających wpływ na uznanie statusu. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu przeglądu przepisów niniejszego ustępu.

7. Do celów stosowania niniejszego załącznika uznaje się, że Szwajcaria jest oficjalnie wolna od choroby Aujeszkyego. Dla utrzymania tego statusu Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:
- a) szwajcarskie pogłowie jest nadzorowane za pomocą kontroli próbek. Zakres próbek zostaje określony w taki sposób, by z prawdopodobieństwem 99 % móc stwierdzić, że mniej niż 0,2 % pogłowa jest zarażone chorobą Aujeszkyego;
 - b) informacja o każdym podejrzanym przypadku winna być zgłaszana właściwym organom, a każdy podejrzany przypadek należy poddać oficjalnym testom wykrywającym chorobę Aujeszkyego, na które składają się próby wirologiczne lub serologiczne;
 - c) w razie podejrzenia lub stwierdzenia choroby Aujeszkyego, stado, którego to dotyczy, traci aż do uchylenia okresu izolacji status oficjalnie wolnego od tej choroby;
 - d) okres izolacji zostaje uchylony, jeżeli po wyeliminowaniu zakażonych zwierząt dwie próby serologiczne wykonane w odstępie co najmniej 21 dni na wszystkich zwierzętach reproduktorach i na reprezentatywnej liczbie zwierząt tucznych dały wynik negatywny.

W związku z uznaniem statusu Szwajcarii przepisy decyzji 2008/185/WE ⁽²⁾*, ostatnio zmienionej decyzją 2010/434/UE ⁽³⁾*, stosuje się odpowiednio.

Federalny Urząd Weterynaryjny bezzwłocznie informuje Komisję o wszelkich zmianach warunków mających wpływ na uznanie statusu. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu przeglądu przepisów niniejszego ustępu.

8. W odniesieniu do wirusowego zapalenia żołądka i jelit u świń (TGE) oraz syndromu rozrodzo-oddechowego świń (PRRS), kwestia dodatkowych gwarancji zostanie jak najszybciej rozpatrzona przez Wspólny Komitet Weterynaryjny. Komisja poinformuje Federalny Urząd Weterynaryjny o rozwoju sytuacji w tej kwestii.
9. W Szwajcarii za oficjalną kontrolę tuberkulin w rozumieniu pkt 4 załącznika B do dyrektywy 64/432/EWG odpowiada Bakteriologiczny Instytut Weterynaryjny Uniwersytetu w Zurichu.
10. W Szwajcarii za oficjalną kontrolę antygenów (bruceloza) w rozumieniu pkt 4 części A załącznika C do dyrektywy 64/432/EWG odpowiada Ośrodek chorób odzwierzęcych, chorób bakteryjnych zwierząt i oporności na antybiotyki (Centre pour les zoonoses, les maladies bactériennes chez l'animal et la résistance aux antibiotiques – ZOBA).
11. Bydło i trzoda chlewna stanowiące przedmiot wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorami zamieszczonymi w załączniku F do dyrektywy 64/432/EWG. Stosuje się następujące dostosowania:

— model 1 świadectwa w sekcji C zostaje zmieniony, jak następuje:

— w pkt 4 dotyczącym dodatkowych gwarancji taret zostają uzupełnione w następujący sposób:

»— choroba: zakaźne zapalenie nosa i tchawicy u bydła,

— zgodnie z decyzją Komisji 2004/558/WE, której przepisy stosuje się odpowiednio;«

- model 2 świadectwa w sekcji C zostaje zmieniony, jak następuje:
 - w pkt 4 dotyczącym dodatkowych gwarancji turet zostają uzupełnione w następujący sposób:
 - »— choroba: Aujeszkyego,
 - zgodnie z decyzją Komisji 2008/185/WE, której przepisy stosuje się odpowiednio;».

12. Do celów stosowania niniejszego załącznika bydło będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią musi posiadać uzupełniające świadectwa zdrowia zawierające następujące oświadczenia sanitarne:

- Bydło:
 - jest identyfikowane za pomocą stałego systemu identyfikacji umożliwiającego odtworzenie jego pochodzenia wstecz do matki oraz stada pochodzenia a także umożliwiającego stwierdzenie, że nie jest bezpośrednim potomstwem samic podejrzanych o gąbczastą encefalopatię lub dotkniętych nią urodzonym w ciągu dwóch lat poprzedzających diagnozę,
 - nie pochodzi ze stada, w którym badany jest przypadek podejrzenia o zakażenie gąbczastą encefalopatią bydła,
 - urodziło się po 1 czerwca 2001 r.

II. Owce i kozy

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie wymogów zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami (Dz.U. L 46 z 19.2.1991, s. 19).	1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności artykuły 27–31 (targi, wystawy), 34–37 (handel), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), 142–149 (wścieklizna), 158–165 (gruźlica), 166–169 (trzęsawka), 190–195 (bruceloza owiec i świń), 196–199 (zakaźna bezmleczność kóz i owiec), 200–203 (zakaźne zapalenie stawów i mózgu kóz), 233–235 (bruceloza tryka), 297 (zatwierdzenie rynków, ośrodki zbiorcze, ośrodki dezynfekcji); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE); 916.443.10).

B. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

1. Przeprowadzanie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 11 dyrektywy 91/68/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.
 W razie pojawienia się lub nawrotu brucelozy owiec i kóz Szwajcaria powiadomi Wspólny Komitet Weterynaryjny celem podjęcia koniecznych środków w zależności od rozwoju sytuacji.
2. Do celów stosowania niniejszego załącznika uznaje się, że Szwajcaria jest oficjalnie wolna od brucelozy owiec i kóz. W celu utrzymania tego statusu Szwajcaria zobowiązuje się do wdrożenia środków przewidzianych w ppkt 2 pkt II rozdziału I załącznika A do dyrektywy 91/68/EWG.
3. Owce i kozy stanowiące przedmiot wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorami zamieszczonymi w załączniku E do dyrektywy 91/68/EWG.

III. Koniowate

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2009/156/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. L 192 z 23.7.2010, s. 1).	1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 112–115 (pomór koński), 204–206 (zaraza stadnicza, wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni, niedokrwistość zakaźna, nosacizna), 240–244 (zakaźne zapalenie macicy u klaczy); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE); RS 916.443.10).

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz z zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.

B. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

1. Do celów stosowania art. 3 dyrektywy 2009/156/WE informacjami zajmuje się Wspólny Komitet Weterynaryjny.
2. Do celów stosowania art. 6 dyrektywy 2009/156/WE informacjami zajmuje się Wspólny Komitet Weterynaryjny.
3. Przeprowadzanie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 10 dyrektywy 2009/156/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.
4. Przepisy załączników II i III do dyrektywy 2009/156/WE stosuje się odpowiednio w odniesieniu do Szwajcarii.

IV. Drób i jaja wylęgowe

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2009/158/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 74).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 25 (transport), 122–125 (grypa ptaków i rzekomy pomór drobiu), 255–261 (<i>Salmonella Enteritidis</i>), 262–265 (zakaźne zapalenie krtani i tchawicy u ptaków); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10).

B. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

1. Do celów stosowania art. 3 dyrektywy 2009/158/WE Szwajcaria przedkłada Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu plan zawierający szczegółowe środki, jakie zamierza zastosować w celu zatwierdzenia swoich zakładów.
2. Na mocy art. 4 dyrektywy 2009/158/WE państwowym laboratorium referencyjnym dla Szwajcarii jest Instytut bakteriologii weterynaryjnej (Institut de bactériologie vétérinaire) Uniwersytetu w Bernie.
3. W art. 8 ust. 1 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2009/158/WE wymóg pobytu stosuje się odpowiednio do Szwajcarii.
4. W przypadku wysyłki jaj wylęgowych do Unii Europejskiej organy szwajcarskie zobowiązują się do przestrzegania zasad dotyczących znakowania ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 617/2008 (4)*.
5. W art. 10 lit. a) dyrektywy 2009/158/WE wymóg pobytu stosuje się odpowiednio do Szwajcarii.
6. W art. 11 lit. a) dyrektywy 2009/158/WE wymóg pobytu stosuje się odpowiednio do Szwajcarii.
7. W art. 14 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2009/158/WE wymóg pobytu stosuje się odpowiednio do Szwajcarii.
8. Do celów stosowania niniejszego załącznika uznaje się, iż Szwajcaria spełnia warunki art. 15 ust. 2 dyrektywy 2009/158/WE w odniesieniu do rzekomego pomoru drobiu i w związku z tym dysponuje statusem »nieszczepiącego przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu«. Federalny Urząd Weterynaryjny bezzwłocznie informuje Komisję o wszelkich zmianach warunków mających wpływ na uznanie statusu. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu przeglądu postanowień niniejszego ustępu.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.

9. W art. 18 dyrektywy 2009/158/WE odniesienia do nazwy państwa członkowskiego stosuje się odpowiednio do Szwajcarii.
10. Drób i jaja wylęgowe stanowiące przedmiot wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorami zamieszczonymi w załączniku IV do dyrektywy 2009/158/WE.
11. W przypadku wywozu ze Szwajcarii do Finlandii lub Szwecji władze szwajcarskie zobowiązują się dostarczać odnośnie do salmonellozy wszelkich gwarancji wymaganych na mocy w ustawodawstwa Unii Europejskiej.

V. Zwierzęta i produkty akwakultury

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 3 i 4 (choroby epizootyczne określone), 18a (rejestracja hodowli obejmujących ryby), 61 (zobowiązania osób uprawnionych do połowu ryb i organów odpowiedzialnych za monitorowanie połowów), 62–76 (ogólne środki zwalczania choroby), 275 –290 (szczególne środki dotyczące chorób ryb, laboratorium diagnostyczne); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE); RS 916.443.10); 3. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą zwierząt pochodzących z krajów trzecich (OITA; RS 916.443.12).

B. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

1. W celu stosowania niniejszego załącznika uznaje się, że Szwajcaria oficjalnie nie jest dotknięta zakaźną anemią łososia oraz zakażeniami wywołanymi przez *Marteilia refringens* i *Bonamia ostreae*.
2. Decyzję o zastosowaniu art. 29, 40, 41, 43, 44 i 50 dyrektywy 2006/88/WE podejmuje Wspólny Komitet Weterynaryjny.
3. Warunki dotyczące zdrowia zwierząt do celu wprowadzenia do obrotu ozdobnych zwierząt wodnych, zwierząt akwakultury przeznaczonych do celów hodowlanych, w tym do obszarów umieszczenia, do łowisk typu »wpuść i złów« i do otwartych obiektów, w których utrzymuje się zwierzęta ozdobne, oraz do odnowy populacji, a także zwierząt akwakultury i ich produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi określone zostały w art. 4–9 rozporządzenia (WE) nr 1251/2008 (*)⁵.
4. Przeprowadzanie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 58 dyrektywy 2006/88/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

VI. Zarodki bydła domowego

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz.U. L 302 z 19.10.1989, s. 1).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego art. 56–58 (przenoszenie zarodków); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE); RS 916.443.10).

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz z zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.

B. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

1. Przeprowadzanie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 15 dyrektywy 89/556/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.
2. Zarodki bydła domowego będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w załączniku C do dyrektywy 89/556/EWG.

VII. Nasienie bydła

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie nasienia bydła domowego (Dz.U. L 194 z 22.7.1988, s. 10).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego art. 51–55 (sztuczna inseminacja); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE); RS 916.443.10.

B. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

1. Do celów stosowania art. 4 ust. 2 dyrektywy 88/407/EWG odnotowuje się, że we wszystkich ośrodkach w Szwajcarii znajdują się wyłącznie zwierzęta, których wynik badań (próba seroneutralizacji lub próba ELISA) był negatywny.
2. Informacje przewidziane w art. 5 ust. 2 dyrektywy 88/407/EWG pozostają w gestii Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.
3. Przeprowadzanie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 16 dyrektywy 88/407/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.
4. Nasienie bydła będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią musi posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w załączniku D do dyrektywy 88/407/EWG.

VIII. Nasienie trzody chlewnej

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki sanitarne odnośnie do zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym nasieniem trzody chlewnej oraz w przywozie (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 62).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego art. 51–55 (sztuczna inseminacja); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE); RS 916.443.10.

B. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

1. Informacje przewidziane w art. 5 ust. 2 dyrektywy 90/429/EWG pozostają w gestii Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.
2. Przeprowadzanie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 16 dyrektywy 90/429/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.
3. Nasienie trzody chlewnej będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią musi posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w załączniku D do dyrektywy 90/429/EWG.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.

IX. Inne gatunki

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
<p>1. Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54).</p> <p>2. Rozporządzenie (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym, i zmieniające dyrektywę Rady 92/65/EWG (Dz.U. L 146 z 13.6.2003, s. 1).</p>	<p>1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 51–55 (sztuczna inseminacja) i 56–58 (przenoszenie zarodków);</p> <p>2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE); RS 916.443.10).</p>

B. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

1. Do celów niniejszego załącznika punkt ten obejmuje wymianę zwierząt żywych nieobjętych przepisami pkt I–V oraz nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych przepisami pkt VI–VIII.
 2. Unia Europejska i Szwajcaria zobowiązują się do tego, by wymiana zwierząt żywych, nasienia, komórek jajowych i zarodków, o których mowa w pkt 1, nie była zakazana lub ograniczona z innych powodów nadzoru sanitarnego niż te, które wynikają z zastosowania niniejszego załącznika, w szczególności z powodu środków ochronnych podjętych ewentualnie na mocy art. 20.
 3. Kopytne innych gatunków niż te, o których mowa w pkt I, II i III, będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w pierwszej części załącznika E, część I do dyrektywy 92/65/EWG uzupełnione zaświadczeniem znajdującym się w art. 6 część A pkt 1 lit. e) dyrektywy 92/65/EWG.
 4. Zajączaki będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w pierwszej części załącznika E do dyrektywy 92/65/EWG, ewentualnie uzupełnione zaświadczeniem znajdującym się w art. 9 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 92/65/EWG.
- Przedmiotowe zaświadczenie może zostać dostosowane przez szwajcarskie władze tak, aby odpowiadało ono *in extenso* wymogom art. 9 dyrektywy 92/65/EWG.
5. Informacje przewidziane w art. 9 ust. 2 akapit czwarty dyrektywy 92/65/EWG pozostają w gestii Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.
 6. a) Wysyłka psów i kotów z terytorium Unii Europejskiej do Szwajcarii podlega wymogom przewidzianym w art. 10 ust. 2 dyrektywy 92/65/EWG.
 - b) Wysyłka psów i kotów ze Szwajcarii do państw członkowskich Unii Europejskiej innych niż Zjednoczone Królestwo, Irlandia, Malta i Szwecja podlega wymogom przewidzianym w art. 10 ust. 2 dyrektywy 92/65/EWG.
 - c) Wysyłka psów i kotów ze Szwajcarii do Zjednoczonego Królestwa, Irlandii, Malty i Szwecji podlega wymogom przewidzianym w art. 10 ust. 3 dyrektywy 92/65/EWG.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.

- d) Obowiązującym systemem identyfikacji jest system przewidziany w rozporządzeniu (WE) nr 998/2003. Obowiązującym paszportem jest paszport przewidziany w decyzji 2003/803/WE (*)*. Ważność szczepienia przeciw wściekliźnie, a w stosownym przypadku, ponownego szczepienia ustalana jest według zaleceń laboratorium produkującego szczepionkę zgodnie z przepisami art. 5 rozporządzenia (WE) nr 998/2003 i decyzji 2005/91/WE (7)*
7. Nasienie, komórki jajowe i zarodki pochodzące od owiec i kóz będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa przewidziane w decyzji 2010/470/UE (8)*.
8. Nasienie koni będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią musi posiadać świadectwo przewidziane w decyzji 2010/470/UE.
9. Komórki jajowe i zarodki koni będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa przewidziane w decyzji 2010/470/UE.
10. Komórki jajowe i zarodki trzody chlewnej będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa przewidziane w decyzji 2010/470/UE.
11. Roje pszczoł (ule lub królowe z pszczołami towarzyszącymi) będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w drugiej części załącznika E do dyrektywy 92/65/EWG.
12. Zwierzęta, nasienie, zarodki i komórki jajowe pochodzące od podmiotów, instytutów lub ośrodków zatwierdzonych zgodnie z załącznikiem C do dyrektywy 92/65/EWG będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w trzeciej części załącznika E do dyrektywy 92/65/EWG.
13. Do celów stosowania art. 24 dyrektywy 92/65/EWG, informacje przewidziane w paragrafie 2 pozostają w gestii Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

X. Przemieszczanie zwierząt domowych o charakterze niehandlowym

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
Rozporządzenie (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym, i zmieniające dyrektywę Rady 92/65/EWG (Dz.U. L 146 z 13.6.2003, s. 1).	Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu zwierząt domowych (OIAC; RS 916.443.14).

B. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

1. Obowiązującym systemem identyfikacji jest system przewidziany w rozporządzeniu (WE) nr 998/2003.
2. Ważność szczepienia przeciwko wściekliźnie oraz, w stosownych przypadkach, ponownego szczepienia ustalana jest według zaleceń laboratorium, które wyprodukowało szczepionkę, zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 998/2003 oraz decyzją 2005/91/WE.
3. Obowiązującym paszportem jest paszport przewidziany w decyzji 2003/803/WE.

W drodze odstępstwa od sekcji 1 część B załącznika II do decyzji 2003/803/WE paszport szwajcarski jest koloru czerwonego i zamiast gwiazd widnieje na nim godło Szwajcarii.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.

4. Do celów niniejszego dodatku przepisy rozdziału II (przepisy mające zastosowanie do przemieszczania między państwami członkowskimi) rozporządzenia (WE) nr 998/2003 stosuje się odpowiednio do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią.

-
- (1)* Decyzja Komisji 2004/558/WE z dnia 15 lipca 2004 r. wdrażająca dyrektywę Rady nr 64/432/EWG w sprawie dodatkowych gwarancji dla handlu wewnątrzwspólnotowego bydłem odnoszących się do zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła i zatwierdzenia programów zwalczania przedstawionych przez państwa członkowskie (Dz.U. L 249 z 23.7.2004, s. 20).
- (2)* Decyzja Komisji 2004/185/WE z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie dodatkowych gwarancji w wewnątrzwspólnotowym handlu trzodą chlewną odnoszących się do choroby Aujeszkiego oraz kryteriów przekazywania informacji o tej chorobie (Dz.U. L 59 z 4.3.2008, s. 19).
- (3)* Decyzja Komisji 2010/434/WE z dnia 6 sierpnia 2010 r. zmieniająca załączniki I i II do decyzji 2008/185/WE w odniesieniu do włączenia Słowenii do wykazu państw członkowskich wolnych od choroby Aujeszkiego, a Polski oraz regionów Hiszpanii do wykazu państw członkowskich, w których wprowadzony został zatwierdzony krajowy program kontroli tej choroby (Dz.U. L 208 z 7.8.2010, s. 5).
- (4)* Rozporządzenie Komisji (WE) nr 617/2008 z dnia 27 czerwca 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w zakresie norm handlowych w odniesieniu do jaj wylęgowych i piskląt drobiu hodowlanego (Dz.U. L 168 z 28.6.2008, s. 5).
- (5)* Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1251/2008 z dnia 12 grudnia 2008 r. wdrażające dyrektywę Rady 2006/88/WE w zakresie warunków oraz wymagań certyfikacji w odniesieniu do wprowadzania do obrotu i przywożenia do Wspólnoty zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz ustanawiającego wykaz gatunków-wektorów (Dz.U. L 337 z 16.12.2008, s. 41).
- (6)* Decyzja Komisji 2003/803/WE z dnia 26 listopada 2003 r. ustanawiająca wzór paszportu do celu wewnątrzwspólnotowego przemieszczania psów, kotów i fretek (Dz.U. L 312 z 27.11.2003, s. 1).
- (7)* Decyzja Komisji 2005/91/WE z dnia 2 lutego 2005 r. ustanawiająca okres, po którym szczepienie przeciwko wściekliźnie uważa się za ważne (Dz.U. L 31 z 4.2.2005, s. 61).
- (8)* Decyzja Komisji 2010/470/UE z dnia 26 sierpnia 2010 r. ustanawiająca wzory świadectw zdrowia w wewnątrzwspólnotowym handlu nasieniem, komórkami jajowymi i zarodkami zwierząt z rodziny koniowatych, owiec i kóz, a także komórkami jajowymi i zarodkami świń (Dz.U. L 228 z 31.8.2010, s. 15)."
-

ZAŁĄCZNIK III

Dodatek 3 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„Dodatek 3

PRZYWÓZ ŻYWYCH ZWIERZĄT, ICH NASIENIA, KOMÓREK JAJOWYCH I ZARODKÓW Z KRAJÓW TRZECICH

I. Unia Europejska — prawodawstwo (*)

A. Kopytne oprócz koniowatych

Dyrektywa Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz do oraz tranzyt przez terytorium Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych, zmieniająca dyrektywy 90/426/EWG oraz 92/65/EWG i uchylająca dyrektywę 72/462/EWG (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 321).

B. Koniowate

Dyrektywa Rady 2009/156/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. L 192 z 23.7.2010, s. 1).

C. Drób i jaja wylęgowe

Dyrektywa Rady 2009/158/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrz Wspólnoty i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 74).

D. Zwierzęta akwakultury

Dyrektywa Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14).

E. Zarodki bydła domowego

Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrz Wspólnoty oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz.U. L 302 z 19.10.1989, s. 1).

F. Nasienie bydła

Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrz Wspólnoty oraz w przywozie nasienia bydła domowego (Dz.U. L 194 z 22.7.1988, s. 10).

G. Nasienie trzody chlewnej

Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki sanitarne odnośnie do zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrz Wspólnoty nasieniem bydła i trzody chlewnej oraz w przywozie (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 62).

H. Inne zwierzęta żywe

1. Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w pkt I załącznika A do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54).
2. Rozporządzenie (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym, i zmieniające dyrektywę Rady 92/65/EWG (Dz.U. L 146 z 13.6.2003, s. 1).

I. Pozostałe przepisy szczególne

1. Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3).
2. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U. WE L 125 z 23.5.1996, s. 10).

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.

II. Szwajcaria — prawodawstwo (*)

1. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE; RS 916.443.10);
2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą zwierząt pochodzących z krajów trzecich (OITA; RS 916.443.12);
3. Rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów zwierzęcych pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13);
4. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Gospodarki (DFE) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i tranzytu zwierząt i produktów zwierzęcych (Rozporządzenie dotyczące kontroli OITE; RS 916.443.106);
5. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu zwierząt domowych (OIAC; RS 916.443.14);
6. Rozporządzenie z dnia 18 sierpnia 2004 r. dotyczące weterynaryjnych produktów leczniczych (OmédV; RS 812.212.27);
7. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Weterynaryjny (OEVET; RS 916.472).

III. Przepisy wykonawcze

Federalny Urząd Weterynaryjny stosuje, równoległe do właściwych organów państw członkowskich Unii Europejskiej, warunki przywozu, o których mowa w aktach prawnych wymienionych w pkt I niniejszego dodatku, środki wykonawcze oraz wykazy zakładów, z których przywóz jest dozwolony. Powyższe zobowiązanie obejmuje wszystkie odpowiednie akty prawne niezależnie od daty ich przyjęcia.

Federalny Urząd Weterynaryjny może przyjąć bardziej restrykcyjne środki i wymagać dodatkowych gwarancji. W celu wypracowania właściwych rozwiązań w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego będą się odbywać konsultacje.

Federalny Urząd Weterynaryjny i państwa członkowskie Unii Europejskiej powiadamiają się nawzajem o szczególnych warunkach przywozu ustanowionych na poziomie dwustronnym i niebędących przedmiotem harmonizacji na poziomie Unii.

Do celów stosowania niniejszego załącznika w przypadku Szwajcarii nazwy zakładów zatwierdzonych jako ośrodki zatwierdzone zgodnie z przepisami załącznika C do dyrektywy 92/65/EWG publikowane są na stronie internetowej Federalnego Urzędu Weterynaryjnego.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.”.

ZAŁĄCZNIK IV

I. Rozdział I dodatku 5 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ I

Postanowienia ogólne – system Traces

A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
Decyzja Komisji 2004/292/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wprowadzenia systemu Traces i zmieniająca decyzję 92/486/EWG (Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 63).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401); 3. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE; RS 916.443.10); 4. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą zwierząt pochodzących z krajów trzecich (OITA; RS 916.443.12); 5. Rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów zwierzęcych pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13); 6. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Gospodarki (DFE) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i tranzytu zwierząt i produktów zwierzęcych (Rozporządzenie dotyczące kontroli OITE; RS 916.443.106); 7. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu zwierząt domowych (OIAC; RS 916.443.14).

B. PRZEPISY WYKONAWCZE

Komisja przy współpracy z Federalnym Urzędem Weterynaryjnym włącza Szwajcarię do systemu informatycznego Traces, zgodnie z decyzją 2004/292/WE.

W razie konieczności Wspólny Komitet Weterynaryjny określa środki przejściowe i uzupełniające.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.”.

II. Rozdział IV dodatku 5 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ IV

Kontrole weterynaryjne mające zastosowanie w odniesieniu do przywozu z państw trzecich

A. PRAWODAWSTWO (*)

Kontrole dotyczące przywozu z krajów trzecich są przeprowadzane zgodnie z przepisami następujących aktów prawnych:

Unia Europejska	Szwajcaria
<ol style="list-style-type: none"> 1. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 282/2004 z dnia 18 lutego 2004 r. wprowadzające dokument zgłoszenia i kontroli weterynaryjnych dotyczących zwierząt wwożonych do Wspólnoty pochodzących z krajów trzecich (Dz.U. L 49 z 19.2.2004, s. 11); 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE; RS 916.443.10); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą zwierząt pochodzących z krajów trzecich (OITA; RS 916.443.12);

Unia Europejska	Szwajcaria
2. Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1);	3. Rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów zwierzęcych pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13);
3. Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56);	4. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Gospodarki (DFE) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i tranzytu zwierząt i produktów zwierzęcych (Rozporządzenie dotyczące kontroli OITE; RS 916.443.106);
4. Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3);	5. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu zwierząt domowych (OIAC; RS 916.443.14);
5. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 10);	6. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Weterynaryjny (OEvet; RS 916.472);
6. Decyzja Komisji 97/794/WE z dnia 12 listopada 1997 r. ustanawiająca niektóre szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady 91/496/EWG w odniesieniu do kontroli weterynaryjnych żywych zwierząt sprowadzanych z państw trzecich (Dz.U. L 323 z 26.11.1997, s. 31);	7. Rozporządzenie z dnia 18 sierpnia 2004 r. dotyczące weterynaryjnych produktów leczniczych (OmédV; RS 812.212.27).
7. Decyzja Komisji 2007/275/WE z dnia 17 kwietnia 2007 r. dotycząca wykazu zwierząt i produktów mających podlegać kontroli w punktach kontroli granicznej na mocy dyrektyw Rady 91/496/EWG i 97/78/WE (Dz.U. L 116 z 4.5.2007, s. 9).	

B. PRZEPISY WYKONAWCZE

1. W celu wykonania art. 6 dyrektywy 91/496/EWG punkty kontroli granicznej państw członkowskich zatwierdzone do celów kontroli weterynaryjnej zwierząt żywych zostały określone w załączniku do decyzji 2009/821/WE (**).
2. W celu wykonania art. 6 dyrektywy 91/496/EWG określa się następujące punkty kontroli granicznej w Szwajcarii:

Nazwa	Kod TRACES	Rodzaj	Ośrodek kontroli	Typ zezwolenia
Port Lotniczy w Zurichu	CHZRH4	A	Ośrodek 3	O – Inne zwierzęta (w tym zwierzęta z ogrodów zoologicznych) (*)
Port Lotniczy w Genewie	CHGVA4	A	Ośrodek 2	O – Inne zwierzęta (w tym zwierzęta z ogrodów zoologicznych) (*)

(*) Przy stosowaniu kategorii zezwoleń określonych w decyzji 2009/821/WE.

Późniejsze zmiany w wykazie punktów kontroli granicznej, ich ośrodkach kontroli oraz typie zezwolenia podlegają kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

Przeprowadzanie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 19 dyrektywy 91/496/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

3. Federalny Urząd Weterynaryjny stosuje, równoległe do państw członkowskich Unii Europejskiej, warunki przywozu, o których mowa w dodatku 3 do niniejszego załącznika, oraz środki wykonawcze.

Federalny Urząd Weterynaryjny może przyjąć bardziej restrykcyjne środki i wymagać dodatkowych gwarancji. W celu wypracowania właściwych rozwiązań w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego będą się odbywać konsultacje.

Federalny Urząd Weterynaryjny i państwa członkowskie Unii Europejskiej powiadają się nawzajem o szczególnych warunkach przywozu ustanowionych na poziomie dwustronnym i niebędących przedmiotem harmonizacji na poziomie Unii.

4. Punkty kontroli granicznej państw członkowskich Unii Europejskiej, o których mowa w pkt 1, dokonują kontroli przywozu z krajów trzecich, których miejscem przeznaczenia jest Szwajcaria, zgodnie z rozdziałem IV pkt A niniejszego dodatku.
5. Punkty kontroli granicznej Szwajcarii, o których mowa w pkt 2, dokonują kontroli przywozu z krajów trzecich, których miejscem przeznaczenia są państwa członkowskie Unii Europejskiej, zgodnie z rozdziałem IV pkt A niniejszego dodatku.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.

(**) Decyzja Komisji 2009/821/WE z dnia 28 września 2009 r. ustalająca wykaz zatwierdzonych punktów kontroli granicznej, ustanawiająca niektóre zasady kontroli przeprowadzanych przez ekspertów weterynaryjnych Komisji oraz ustanawiająca jednostki weterynaryjne w systemie Traces (Dz.U. L 296 z 12.11.2009, s. 1)."

III. Sekcja B. Ochrona zwierząt rozdziału V dodatku 5 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„B. Ochrona zwierząt

1. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
1. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz.U. L 3 z 5.1.2005, s. 1);	Rozporządzenie z dnia 23 kwietnia 2008 r. o ochronie zwierząt (OPAn; RS 455.1), w szczególności jego art. 169–176.
2. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/97 z dnia 25 czerwca 1997 r. dotyczące kryteriów wspólnotowych dla punktów kontroli oraz zmieniające plan trasy określony w załączniku do dyrektywy 91/628/EWG (Dz.U. L 174 z 2.7.1997, s. 1).	

2. PRZEPISY WYKONAWCZE

- a) Władze szwajcarskie zobowiązują się do przestrzegania przepisów rozporządzenia (WE) nr 1/2005 w odniesieniu do wymiany między Szwajcarią a Unią Europejską oraz przywozu z krajów trzecich.
- b) W przypadkach przewidzianych w art. 26 rozporządzenia (WE) nr 1/2005 właściwe organy miejsca przeznaczenia niezwłocznie nawiązują kontakt z właściwymi organami miejsca wysyłki.
- c) Wspólny Komitet Weterynaryjny jest odpowiedzialny za stosowanie przepisów art. 10, 11 i 16 dyrektywy 89/608/EWG (**).
- d) Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1/2005 i art. 208 rozporządzenia z dnia 23 kwietnia 2008 r. o ochronie zwierząt (OPAn; RS 455.1).
- e) Zgodnie z przepisami art. 175 rozporządzenia o ochronie zwierząt z 23 kwietnia 2008 r. (OPAn; RS 455.1) tranzyt przez Szwajcarię bydła, owiec, kóz, świń, koni przeznaczonych do uboju i drobiu przeznaczonego do uboju może odbywać się jedynie koleją lub samolotem. Kwestia ta zostanie zbadana przez Wspólny Komitet Weterynaryjny.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.

(**) Dyrektywa Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych (Dz.U. L 351 z 2.12.1989, s. 34)."

ZAŁĄCZNIK V

- I. W rozdziale I dodatku 6 do załącznika 11 do umowy rolnej, w tabeli produkty zwierzęce przeznaczone do spożycia przez ludzi, pozycja 10. Jaja i produkty jajeczne otrzymuje brzmienie:

	Wywóz z Unii Europejskiej do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Unii Europejskiej		Równoważność
	Warunki handlowe		
	Unia Europejska	Szwajcaria	
„Zdrowie zwierząt: 10. Jaja i produkty jajeczne	Dyrektywa 2009/158/WE Dyrektywa 2002/99/WE	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401).	Tak”

- II. W rozdziale I dodatku 6 do załącznika 11 do umowy rolnej, część poświęcona wywozowi z Unii Europejskiej do Szwajcarii oraz wywozowi ze Szwajcarii do Unii Europejskiej otrzymuje brzmienie:

Wywóz z Unii Europejskiej do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Unii Europejskiej		
Warunki handlowe		Równoważność
Unia Europejska	Szwajcaria	
„Zdrowie publiczne (*)		
<p>Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1);</p> <p>Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 1);</p> <p>Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55);</p> <p>Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 206);</p> <p>Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt. (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1);</p> <p>Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2073/2005 z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie kryteriów mikrobiologicznych dotyczących środków spożywczych (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, s. 1);</p>	<p>Ustawa z dnia 9 października 1992 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (LDAI; RS 817.0);</p> <p>Rozporządzenie z dnia 23 kwietnia 2008 r. o ochronie zwierząt (RS 455.1);</p> <p>Rozporządzenie z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie kształcenia podstawowego, kształcenia zawodowego i ustawicznego osób zatrudnionych w publicznych służbach weterynaryjnych (RS 916.402);</p> <p>Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401);</p> <p>Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o produkcji podstawowej (RS 916.020);</p> <p>Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. w sprawie uboju zwierząt i kontroli mięsa (OabCV; RS 817.190);</p> <p>Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (ODAI0Us, RS 817.02);</p> <p>Rozporządzenie DFI z dnia 23 listopada 2005 r. o wykonywaniu przepisów dotyczących środków spożywczych (RS 817.025.21);</p> <p>Rozporządzenie DFE z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny w produkcji podstawowej (OHyPPr; RS 916.020.1);</p> <p>Rozporządzenie DFI z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny (OHyG; RS 817.024.1);</p>	Tak, przy szczególnych warunkach

Wywóz z Unii Europejskiej do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Unii Europejskiej		
Warunki handlowe		Równoważność
Unia Europejska	Szwajcaria	
<p>Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2074/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiające środki wykonawcze w odniesieniu do niektórych produktów objętych rozporządzeniem (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady i do organizacji urzędowych kontroli na mocy rozporządzeń (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady i zmieniające rozporządzenia (WE) nr 853/2004 oraz (WE) nr 854/2004 (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, s. 27);</p> <p>Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2075/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące urzędowych kontroli w odniesieniu do włośieni (<i>Trichinella</i>) w mięsie (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, s. 60).</p>	<p>Rozporządzenie DFE z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny podczas uboju zwierząt (OHyAb; RS 817.190.1);</p> <p>Rozporządzenie DFI z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (RS 817.022.108).</p>	
Ochrona zwierząt (*)		
<p>Rozporządzenie Rady (WE) nr 1099/2009 z dnia 24 września 2009 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania (Dz.U. L 303 z 18.11.2009, s. 1).</p>	<p>Ustawa z dnia 16 grudnia 2005 r. o ochronie zwierząt (LPA; RS 455);</p> <p>Rozporządzenie z dnia 23 kwietnia 2008 r. o ochronie zwierząt (OPAn; RS 455.1);</p> <p>Rozporządzenie OVF z dnia 12 sierpnia 2010 r. o ochronie zwierząt w czasie uboju (OPAnAb; RS 455.110.2);</p> <p>Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. w sprawie uboju zwierząt i kontroli mięsa (OAbCV; RS 817.190).</p>	Tak, przy szczególnych warunkach
(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.		

Warunki szczególne

- (1) Produkty zwierzęce przeznaczone do spożycia przez ludzi będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią są wprowadzane do obrotu na tych samych warunkach co produkty zwierzęce przeznaczone do spożycia przez ludzi i będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, także w zakresie ochrony zwierząt w czasie ich zabijania. W razie konieczności, produktom tym będą towarzyszyły świadectwa zdrowia przewidziane do celów handlu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej lub określone w niniejszym załączniku i dostępne w systemie TRACES.
- (11) Laboratoria referencyjne Unii Europejskiej ds. pozostałości leków weterynaryjnych i zanieczyszczeń w żywności pochodzenia zwierzęcego są następujące:
- a) Dla pozostałości grupy A 1, 2, 3 i 4, grupy B 2 lit. d) i grupy B 3 lit. d) wymienionych w załączniku I do dyrektywy 96/23/WE (*):
- Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM)
 NL-3720 BA Bilthoven
 NIDERLANDY
- b) Dla pozostałości grupy B 1 i grupy B 3 lit. e) wymienionych w załączniku I do dyrektywy 96/23/WE oraz karbadoksu i olaquindoksu:
- Laboratoire d'étude et de recherches sur les médicaments vétérinaires et les désinfectants
 AFSSA - site de Fougères, BP 90203
 F-35302 Fougères
 FRANCJA

c) Dla pozostałości grupy A 5 i grupy B 2 lit. a), b) i e) wymienionych w załączniku I do dyrektywy 96/23/WE:

Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit
Diedersdorfer Weg 1
D-12277 Berlin
NIEMCY

d) Dla pozostałości grupy B 3 lit. c) wymienionych w załączniku I do dyrektywy 96/23/WE:

Istituto Superiore di Sanità (ISS)
Viale Regina Elena, 299
I-00161 Roma
WŁOCHY

Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tych laboratoriów. Funkcje i zadania tych laboratoriów są przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 (**).

(12) Do czasu uznania dostosowania prawodawstwa unijnego i szwajcarskiego, w odniesieniu do wywozu do Unii, Szwajcaria zapewni respektowanie wymienionych poniżej aktów prawnych i ich przepisów wykonawczych:

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 315/93 z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiające procedury Wspólnoty w odniesieniu do substancji skażających w żywności (Dz.U. L 37 z 13.2.1993, s. 1);
2. Rozporządzenie (WE) nr 2232/96 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 października 1996 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla substancji aromatycznych używanych lub przeznaczonych do użycia w lub na środkach spożywczych (Dz.U. L 299 z 23.11.1996, s. 1);
3. Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3);
4. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U. WE L 125 z 23.5.1996, s. 10);
5. Dyrektywa 1999/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących środków spożywczych oraz składników środków spożywczych poddanych działaniu promieniowania jonizującego (Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 16);
6. Dyrektywa 1999/3/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowego wykazu środków spożywczych oraz składników środków spożywczych poddanych działaniu promieniowania jonizującego (Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 24);
7. Decyzja Komisji 1999/217/WE z dnia 23 lutego 1999 r. przyjmująca rejestr substancji aromatycznych używanych w lub na środkach spożywczych sporządzony w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 2232/96 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 października 1996 r. (Dz.U. L 84 z 27.3.1999, s. 1);
8. Decyzja Komisji 2002/840/WE z dnia 23 października 2002 r. przyjmująca wykaz zatwierdzonych jednostek w państwach trzecich w odniesieniu do napromieniowania żywności (Dz.U. L 287 z 25.10.2002, s. 40);
9. Rozporządzenie (WE) nr 2065/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków aromatyzujących dymu wędzarniczego używanych lub przeznaczonych do użycia w środkach spożywczych lub na ich powierzchni (Dz.U. L 309 z 26.11.2003, s. 1);
10. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1881/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych (Dz.U. L 364 z 20.12.2006, s. 5);
11. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 884/2007 z dnia 26 lipca 2007 r. w sprawie środków nadzwyczajnych zawieszających stosowanie E 128 czerwień 2G jako barwnika żywności (Dz.U. L 195 z 27.7.2007, s. 8);
12. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1332/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie enzymów spożywczych, zmieniające dyrektywę Rady 83/417/EWG, rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999, dyrektywę 2000/13/WE, dyrektywę Rady 2001/112/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 258/97 (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 7);
13. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 16);
14. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środków aromatyzujących i niektórych składników żywności o właściwościach aromatyzujących do użycia w oraz na środkach spożywczych oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91, rozporządzenia (WE) nr 2232/96 oraz (WE) nr 110/2008 oraz dyrektywę 2000/13/WE (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 34);

15. Dyrektywa Komisji 2008/128/WE z dnia 22 grudnia 2008 r. ustanawiająca szczególne kryteria czystości dotyczące barwników stosowanych w środkach spożywczych (Dz.U. L 6 z 10.1.2009, s. 20);
16. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/32/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych państw członkowskich dotyczących rozpuszczalników do ekstrakcji stosowanych w produkcji środków spożywczych i składników żywności (Dz.U. L 141 z 6.6.2009, s. 3);
17. Dyrektywa Komisji 2008/60/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca szczególne kryteria czystości dotyczące substancji słodzących stosowanych w środkach spożywczych (Dz.U. L 158 z 18.6.2008, s. 17);
18. Dyrektywa Komisji 2008/84/WE z dnia 27 sierpnia 2008 r. ustanawiająca szczególne kryteria czystości dla dodatków do środków spożywczych innych niż barwniki i substancje słodzące (Dz.U. L 253 z 20.9.2008, s. 1);
19. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 470/2009 z dnia 6 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowe procedury określania maksymalnych limitów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 oraz zmieniające dyrektywę 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 11).

(*) Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 10).

(**) Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1)."

III. W dodatku 6 do załącznika 11 do umowy rolnej część odnosząca się do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi otrzymuje brzmienie:

„Produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi

Warunki handlowe		Równoważność
Unia Europejska (*)	Szwajcaria (*)	
<p style="text-align: center;">Wywóz z Unii Europejskiej do Szwajcarii wywóz ze Szwajcarii do Unii Europejskiej</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1); 2. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1); 3. Rozporządzenie Komisji (UE) nr 142/2011 z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy (Dz.U. L 54 z 26.2.2011, s. 1). 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. w sprawie uboju zwierząt i kontroli mięsa (OabCV; RS 817.190); 2. Rozporządzenie DFE z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny podczas uboju zwierząt (OHyAb; RS 817.190.1); 3. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401); 4. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE; RS 916.443.10); 5. Rozporządzenie z dnia 25 maja 2011 r. dotyczące eliminacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA; RS 916.441.22). 	<p>Tak, przy szczególnych warunkach</p>

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.

Warunki szczególne

Szwajcaria stosuje w przywozie te same przepisy, co przepisy zawarte w art. 25–28 i 30–31 oraz w załącznikach XIV i XV (świadectwa) rozporządzenia (UE) nr 142/2011, zgodnie z art. 41 i 42 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009.

Handel materiałami kategorii 1 i 2 podlega art. 48 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009.

Materiały kategorii 3 będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej i Szwajcarii muszą posiadać dokumentację handlową i świadectwa zdrowia określone w rozdziale III załącznika VIII do rozporządzenia (UE) nr 142/2011, zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 142/2011 i art. 21 i 48 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009.

Zgodnie z tytułem II rozdział I sekcja 2 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 i z rozdziałem IV oraz z załącznikiem IX do rozporządzenia (UE) nr 142/2011 Szwajcaria sporządza wykaz swoich odpowiednich zakładów.”.

ZAŁĄCZNIK VI

I. Sekcja A. Prawodawstwo rozdział I. Postanowienia ogólne w dodatku 10 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„A. PRAWODAWSTWO (*)

Unia Europejska	Szwajcaria
1. Decyzja Komisji 2004/292/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wprowadzenia systemu Traces i zmieniająca decyzję 92/486/EWG (Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 63);	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40), w szczególności jej art. 57;
2. Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).	2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10);
	3. Rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów zwierzęcych pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13);
	4. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Gospodarki (DFE) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i tranzytu zwierząt i produktów zwierzęcych (Rozporządzenie dotyczące kontroli OITE; RS 916.443.106);
	5. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Weterynaryjny (OEVET; RS 916.472).

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.”.

II. Sekcja A. Prawodawstwo, rozdział II. Kontrole weterynaryjne mające zastosowanie w handlu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią w dodatku 10 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„A. PRAWODAWSTWO (*)

Kontrole weterynaryjne mające zastosowanie w handlu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią są przeprowadzane zgodnie z przepisami podanymi poniżej:

Unia Europejska	Szwajcaria
1. Dyrektywa Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych (Dz.U. L 351 z 2.12.1989, s. 34);	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40), w szczególności jej art. 57;
2. Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 395 z 30.12.1989, s. 13);	2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10);
3. Dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy o wymaganiach zdrowotnych dla zwierząt regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11).	3. Rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów zwierzęcych pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13);
	4. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Gospodarki (DFE) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i tranzytu zwierząt i produktów zwierzęcych (Rozporządzenie dotyczące kontroli OITE; RS 916.443.106);
	5. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu zwierząt domowych (OIAC; RS 916.443.14);
	6. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Weterynaryjny (OEVET; RS 916.472).

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.”.

III. Sekcja A. Prawodawstwo rozdział III. Kontrole weterynaryjne mające zastosowanie w odniesieniu do przywozu z krajów trzecich w dodatku 10 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„A. PRAWODAWSTWO (*)

Kontrole dotyczące przywozu z krajów trzecich są przeprowadzane zgodnie z przepisami podanymi poniżej:

Unia Europejska	Szwajcaria
1. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 136/2004 z dnia 22 stycznia 2004 r. ustanawiające procedurę kontroli weterynaryjnej we wspólnotowych punktach kontroli granicznej dotyczącą produktów przywożonych z państw trzecich (Dz.U. L 21 z 28.1.2004, s. 11);	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40), w szczególności jej art. 57;
2. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 206/2009 z dnia 5 marca 2009 r. w sprawie wprowadzania do Wspólnoty osobistych przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 136/2004 (Dz.U. L 77 z 24.3.2009, str. 1);	2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; (RS 916.443.10);
3. Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 206);	3. Rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów zwierzęcych pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13);
4. Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1);	4. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Gospodarki (DFE) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i tranzytu zwierząt i produktów zwierzęcych (Rozporządzenie dotyczące kontroli OITE; RS 916.443.106);
5. Dyrektywa Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych (Dz.U. L 351 z 2.12.1989, s. 34);	5. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu zwierząt domowych (OIAC; RS 916.443.14);
6. Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3);	6. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Weterynaryjny (OEVET; RS 916.472);
7. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 10);	7. Ustawa z dnia 9 października 1992 r. o środkach spożywczych (LDAL; RS 817.0);
8. Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9);	8. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (ODALIOUs, RS 817.02);
9. Decyzja Komisji 2002/657/WE z dnia 14 sierpnia 2002 r. wykonująca dyrektywę Rady 96/23/WE dotyczącą wyników metod analitycznych i ich interpretacji (Dz.U. L 221 z 17.8.2002, s. 8);	9. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o wykonywaniu przepisów dotyczących środków spożywczych (RS 817.025.21);
	10. Rozporządzenie DFI z dnia 26 czerwca 1995 r. w sprawie obcych substancji i składników środków spożywczych (OSEC; RS 817.021.23).

Unia Europejska	Szwajcaria
10. Dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy o wymaganiach zdrowotnych dla zwierząt regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11);	
11. Decyzja Komisji 2005/34/WE z dnia 11 stycznia 2005 r. ustanawiająca zharmonizowane normy badania na obecność niektórych pozostałości w produktach pochodzenia zwierzęcego przywożonego z krajów trzecich (Dz.U. L 16 z 20.1.2005, s. 61);	
12. Decyzja Komisji 2007/275/WE z dnia 17 kwietnia 2007 r. dotycząca wykazu zwierząt i produktów mających podlegać kontroli w punktach kontroli granicznej na mocy dyrektyw Rady 91/496/EWG i 97/78/WE (Dz.U. L 116 z 4.5.2007, s. 9).	

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz z ostatnimi zmianami.”.

IV. Rozdział V. Warunki sanitarne i warunki kontroli przywozu z krajów trzecich, podrozdział 2. Szwajcaria – Prawodawstwo w dodatku 10 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„2. Szwajcaria – Prawodawstwo (*)

- A. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10);
- B. Rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów zwierzęcych pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13).

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz ze zmianami wprowadzonymi przed dniem 30 czerwca 2012 r.”.

V. Rozdział V. Warunki sanitarne i warunki kontroli przywozu z krajów trzecich podrozdział 3. Postanowienia wykonawcze akapit pierwszy pkt D w dodatku 10 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„D. Zgodnie z rozporządzeniem z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczącym przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów zwierzęcych pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13) Konfederacja Szwajcarska utrzymuje możliwość przywozu wołowiny i cielęciny pochodzącej z bydła, któremu mogły być podawane hormonalne promotory wzrostu. Wywóz tego mięsa do Unii Europejskiej jest zabroniony. Ponadto Konfederacja Szwajcarska:”.